

AGATHA CHRISTIE

Οι πρώτες υποθέσεις του Πουαρό

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Οι πρώτες υποθέσεις του Πουαρό**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Poirot's Early Cases
Από τις Εκδόσεις HarperCollinsPublishers, Λονδίνο 2016
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Agatha Christie
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Χρήστος Μπαρουζής
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Agatha Christie Limited, 1974. All rights reserved.

The AC Monogram Logo is a trade mark, and AGATHA CHRISTIE, POIROT and the Agatha Christie Signature are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere. All rights reserved.

© Εξωφύλλου: HarperCollinsPublishers Ltd.

© «A LETTER TO MY PUBLISHER» by Agatha Christie © Agatha Christie Limited 1936, 2016. All rights reserved.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2019

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Λυχνάρι, με τον τίτλο «Οι περιπέτειες του Ηρακλή Πουαρό»
Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Μάιος 2019, 5.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3003-4

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3004-1

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

AGATHA CHRISTIE

Οι πρώτες υποθέσεις του Πουαρό

Μετάφραση: Χρήστος Μπαρουξής

ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΑΓΚΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Η μυστηριώδης υπόθεση στο Στάιλς

Πέντε μικρά γουρουνάκια

Φόνοι με αλφαβητική σειρά

Έγκλημα στο Οριάν Εξηπρές

Ο Πουαρό ερευνά

Φόνος στο πρεσβυτέριο

Το πτώμα στη βιβλιοθήκη

Και δεν έμεινε κανένας

Δέκα ύποπτοι για φόνο

Μια αυτοβιογραφία

Έγκλημα στο γκολφ

Η δολοφονία του Ρότζερ Άκροϊντ

Οι Μεγάλοι Τέσσερις

Θανάσιμος κίνδυνος

Οι πρώτες υποθέσεις του Πουαρό

Η φαρμακερή πένα

Πρόσκληση σε φόνο

Ο μυστικός αντίπαλος

Η δοκιμασία της αθωότητας

Περιεχόμενα

Γράμμα στον εκδότη μου	9
1. Το μυστήριο στον Χορό Μεταμφιεσμένων	17
2. Η περιπέτεια της μαγείρισσας από το Κλάπαμ	36
3. Το μυστήριο της Κορνουάλης	53
4. Η περιπέτεια του Τζόνι Γουέβερλι	70
5. Το διπλό στοιχείο	86
6. Ο Ρήγας Σπαθί	98
7. Η κληρονομιά Λεμεσουριέ	117
8. Το χαμένο ορυχείο	131
9. Το Πλίμουθ Εξηπρές	142
10. Το κουτί με τα σοκολατάκια	160
11. Τα σχέδια του υποβρυχίου	177
12. Το διαμέρισμα του τρίτου ορόφου	194
13. Διπλό αμάρτημα	216
14. Το μυστήριο του Μάρκετ Μπέισιν	234
15. Η σφηκοφωλιά	246
16. Η πεπλοφόρος κυρία	257
17. Πρόβλημα εν πλω	270
18. Πώς μεγαλώνει ο κήπος σου;	290

ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ 203, ΓΟΥΑΪΤΧΕΪΒΕΝ ΜΑΝΣΙΟΝΣ 56B
ΛΟΝΔΙΝΟ

15 Απριλίου 1936

Αγαπητέ κύριε Ντοντ,

Mille pardons που δεν απάντησα νωρίτερα στο γράμμα σας του προηγούμενου Φεβρουαρίου. Οι αγαπημένοι μου δικηγόροι Μακνίλ & Χόντγκσον, στους οποίους το αποστείλατε, το προώθησαν στη Γαλλική Ριβιέρα όπου βρισκόμουν ασχολούμενος με ορισμένα ζητήματα, όμως μετακινούμουν τόσο συχνά, που μόλις την προηγούμενη εβδομάδα έφτασε στα χέρια μου πάλι εδώ στο Λονδίνο. Θεωρείτε λοιπόν ότι οι Αμερικανοί ενδιαφέρονται να διαβάσουν για τον Ηρακλή Πουαρό; Αν και αναμφίβολα διαθέτω τον εξοχότερο εγκέφαλο στην Ευρώπη, δε γνωρίζετε ότι πάνω απ' όλα φοβάμαι τη δημοσιότητα; Όμως είναι καλό που μου στείλατε με το γράμμα σας μια λίστα ερωτήσεων τις οποίες θα απαντήσω με τη σειρά που είναι καταγεγραμμένες. Αν δεν ήταν η *mal de mer* και η δυσκολία εφαρμογής τής τόσο εκπληκτικής μεθόδου του Λαβεργκιέ για περισσότερη ώρα απ' όσο παίρνει να διασχίσει κανείς τη Μάγχη, θα χαιρόμουν πολύ να έρθω και να σας επισκεφθώ με ένα από αυτά τα μεγάλα κρουαζιερόπλοια. *Eh bien*, αυτό είναι αδύνατον. Γι' αυτό παρακαλώ να θυμάστε ότι είμαι πιο Άγγλος όταν γράφω παρά όταν μιλώ.

Ποια ήταν η πρώτη μου υπόθεση; Άρχισα να εργάζομαι ως μέλος της αστυνομικής δύναμης στις Βρυξέλλες στην υπόθεση πλα-

στογραφίας Άμπερκρομπι το 1904 και για πολλά χρόνια ήμουν υπε-
ρήφανος που αποτελούσα μέρος της αστυνομικής υπηρεσίας στη
γενέτειρά μου το Βέλγιο. Από τον τελευταίο χρόνο του πολέμου κι
έπειτα βρίσκομαι, όπως γνωρίζετε, στο Λονδίνο, συγκατοικώντας
για αρκετό καιρό με τον *mon vieux ami*, τον Χέιστινγκς, στον αριθ-
μό 14 της Φάραγουεϊ Στριτ, υπό τη στοργική φροντίδα της κυρίας
Πίρσον. Χώλαινα έντονα εκείνον τον καιρό και πίσω από αυτό το
γεγονός υπάρχει μια ιστορία που ο λοχαγός Χέιστινγκς δε σας έχει
διηγηθεί ακόμη. Περιστασιακά έζησα για λίγο καιρό στην επαρ-
χία, όπου για μήνες καλλιεργούσα κολοκύθες. Ίσως θυμάστε την
οργή μου, όταν τις πέταξα πάνω από τον τοίχο του κήπου και κό-
ντεψα να χτυπήσω έναν γιατρό, ο οποίος δεν έζησε πολύ καιρό
μετά τον φόνο του Ρότζερ Άκροϊντ. Ακόμη θυμάμαι ότι κοιτούσε
με καχυποψία τα μαλλιά μου εκείνο το πρωί καθώς του ζητού-
σα συγγνώμη. Ακόμη και τότε χρησιμοποιούσα ένα τονωτικό, όχι
βαφή, για να επαναφέρω το φυσικό τους χρώμα. Αυτός ο άνδρας
νομίζω με κορόιδευε, αλλά δεν πειράζει. Ο θείος Πουαρό πάντο-
τε γελάει τελευταίος. Ωστόσο, δε μου άρεσε ιδιαίτερα η εξοχή. Οι
Άγγλοι έχουν μανία με τον καθαρό αέρα. Όλος αυτός ο αέρας εί-
ναι μια χαρά εκεί όπου βρίσκεται, έξω δηλαδή. Γιατί να τον βάζει
κανείς μέσα στο σπίτι;

Το 1923 άρχισα να προσφέρω τις υπηρεσίες μου ως ιδιω-
τικός ντετέκτιβ στο Λονδίνο, συγκατοικώντας με τον *mon ami*,
τον Χέιστινγκς, που τώρα βρίσκεται –αλίμονο!– στην Αργεντι-
νή με τη... Σταχτοπούτα του. Τον περσινό Ιούνιο εγκαταστάθη-
κα σε ένα από τα πλέον σύγχρονα διαμερίσματα με υπηρεσία,
στο συγκρότημα Γουάιτχέιβεν Μάνσιονς, το οποίο επέλεξα απο-
κλειστικά και μόνο λόγω της αυστηρής γεωμετρικής όψης του
και των αναλογιών του. Μαζί μου εδώ έχω τον Ζορζ, τον υπη-
ρέτη μου. Προηγουμένως βρισκόταν στις υπηρεσίες του λόρδου
Έντουαρντ Φράμπτον και είναι αξιοθαύμαστος άνθρωπος, αλ-
λά, δυστυχώς, υπερβολικά Άγγλος. Εγώ, όπως ίσως θεωρείτε κι
εσείς, έχω αποσυρθεί από τον κόσμο και υποσχεθεί στον εαυτό

μου να μην αναλάβω καμιά άλλη υπόθεση. Εκατό φορές το έχω πει αυτό και ακόμη και τώρα που σας το γράφω έχω επιστρέψει από άλλη μία έρευνα, που λέω ότι θα είναι η τελευταία μου. Παρ' όλα αυτά, ποιος μπορεί να ξέρει; Εγώ, ο Ηρακλής Πουαρό, έχω γίνει μόδα, le dernier cri!

Ρωτάτε πώς θα με αναγνώριζε κανείς μέσα στο πλήθος. Τι χαρακτηριστικό έχει η εμφάνισή μου; Δυστυχώς, δε διαθέτω καμία από αυτές τις θεατρικές ιδιοτροπίες που χαρακτηρίζουν τους ντετέκτιβ στα μυθιστορήματα. Εγώ είμαι αρκετά κοσμοπολίτης. Πράγματι, έχω τις μικρές ιδιορρυθμίες μου. Οτιδήποτε ελάχιστα στραβό ή ακατάστατο είναι βασανιστήριο για μένα. Στη βιβλιοθήκη μου τοποθετώ το ψηλότερο βιβλίο στην άκρη του ραφιού. Ύστερα το επόμενο ψηλότερο και ούτω καθεξής. Τα μπουκαλάρια με τα φάρμακά μου είναι παραταγμένα άψογα καθ' ύψος. Αν ο λαιμοδέτης σας δεν ήταν ίσιος, θα μου ήταν αδύνατον να μην τον ισιώσω. Αν υπήρχε ένα μικροσκοπικό κομμάτι ομελέτα στο παλτό σας ή ένα μόριο σκόνης στον γιακά σας, θα έπρεπε επιγόντως να τα καθαρίσω. Κάποτε είδα ένα χαλάκι τζακιού που ήταν στραβό. Σκέφτηκα: *Tiens! Ίσως να υπάρχει κάτι από κάτω του που ο καλός Φρανσουά παρέβλεψε*. Είχα δίκιο. Μου έδωσε τη λύση στο πρόβλημά μου.

Η τάξη και η μέθοδος είναι οι θεές μου. Για πρωινό τρώω μόνο φρυγανισμένο ψωμί, που είναι προσεκτικά κομμένο σε μικρά τετράγωνα. Τα αυγά –που πρέπει πάντοτε να είναι δύο– πρέπει να έχουν το ίδιο ακριβώς μέγεθος. Ομολογώ ότι θα σκύψω και θα πιάσω ένα μισοκαμένο σπίρτο που είναι πεταμένο σε ένα παρτέρι για να το κάψω εντελώς. Δεν μπορώ να μην ισιώσω τα διακοσμητικά στο πλαίσιο του τζακιού και για μένα το γκολφ ως παιχνίδι, για το οποίο εσείς οι Αμερικανοί έχετε τόση ξέφρενη ενέργεια, είναι άμορφο και αμεθόδευτο. Το μόνο χαρακτηριστικό που τα αντισταθμίζει όλα αυτά είναι τα τετράγωνα σημεία εκκίνησης.

Ο λοχαγός Χέιστινγκς σας έχει πει ότι είμαι βραχύσωμος. Αυτό

δεν αληθεύει. Το ύψος μου είναι πέντε πόδια και τέσσερις ίντσες ακριβώς. Το κεφάλι μου είναι ωοειδές και το γέρνω μονίμως λίγο προς τα αριστερά. Τα μάτια μου, απ' ό,τι μου λένε, πρασινίζουν και λάμπουν όταν βρίσκομαι σε διέγερση. Οι μπότες μου είναι από καλό δέρμα λουστρίνι, κομψές και γυαλιστερές. Το μπαστούνι μου είναι διακοσμημένο με έναν χρυσό σκαλιστό δακτύλιο. Το ρολόι μου είναι μεγάλο και κρατά την ώρα με απόλυτη ακρίβεια. Το μουστάκι μου είναι το καλύτερο σε ολόκληρο το Λονδίνο. Το βλέπετε, mon ami; Καταλαβαίνετε; Ο Ηρακλής Πουαρό στέκεται λοιπόν ενώπιόν σας όπως του ζητήσατε.

Έχετε ακολουθήσει μέχρι στιγμής το γράμμα μου; Απομένουν μόνο δύο ερωτήσεις – τι διαβάζω και ποια είναι η τεχνική μου, όπως λέτε, στη διαλεύκανση εγκλημάτων; Η απάντηση στη μία από αυτές, κύριε Ντοντ, είναι εξαιρετικά σύντομη. Δε διαβάζω σχεδόν τίποτα. Πράγματι, μου αρέσουν ο Ντίκενς και ο Σαίξπηρ. Επίσης, είμαι bon catholique και διαβάζω την Αγία Γραφή. Όσο για τις ιστορίες του Σέρλοκ Χολμς για τις οποίες με ρωτάτε, για πολλούς είναι αξιοθαύμαστες, αλλά για μένα είναι εξαιρετικά υπερεκτιμημένες. Πόσες ανακολουθίες –πραγματικά εκπληκτικές ανακολουθίες– υπάρχουν σε αυτές τις ιστορίες! Επίσης, διαβάζω τις μικρές εφημερίδες με τις εικόνες, αλλά προσωπικά μου αρέσει να παίζω χαρτιά, κάτι στο οποίο παραδέχομαι ότι έχω μεγάλη επιδεξιότητα. Ή προτιμώ να βγάζω το κουτί με τα σπίρτα μου και τα μικροσκοπικά ρωσικά τσιγάρα μου, τα οποία τόσο απολαμβάνω, και να μιλώ με κάποιον φίλο μου, όπως θα έκανα με εσάς, κύριε Ντοντ, αν Βρισκόσασταν εδώ.

Όσο για τη μέθοδο, την τεχνική του Ηρακλή Πουαρό, η δύναμή μου βρίσκεται στον εγκέφαλό μου, όχι στα πόδια μου. Τα πρώτα χρόνια της καριέρας μου κουβαλούσα μαζί μου ένα βαλιτσάκι, μικρές λαβίδες και δοκιμαστικούς σωλήνες. Τα στοιχεία που έβρισκα τα τοποθετούσα σε μικροσκοπικούς φακέλους. Και έγραφα τα πάντα σε ένα μικρό σημειωματάριο. Στο αστυνομικό σώμα του Βελγίου διαπίστωσα ότι είναι πολύ χρήσιμο να μπορείς να

διαβάξεις ανάποδα μια χειρόγραφη σελίδα. Eh bien, αυτά όταν ο θείος Πουαρό ήταν νέος. Τώρα είμαι ιδιωτικός ντετέκτιβ, εξειδικευμένος όπως ένας γιατρός της Χάρλεϊ Στριτ. Παραδέχομαι ότι τρέφω κάποια περιφρόνηση για τα απτά στοιχεία. Προτιμώ να κάθομαι και να σκέφτομαι – ο mon ami, ο Χέιστινγκς, λέει ότι «χρησιμοποιώ τα μικρά φαιά κύππαρά μου». Οργανώνω τα δεδομένα προσεκτικά, καθένα στη σωστή του θέση. Έπειτα τα εξετάζω – και τα απορρίπτω. Όσα είναι σημαντικά τα βάζω στη μία άκρη. Όσα δεν είναι, πουφ! Τα εξαφανίζω! Το ένα στοιχείο οδηγεί στο άλλο – και έτσι συνεχίζουμε. Το επόμενο ταιριάζει με το προηγούμενο; Noyons! Ωραία, μπορούμε να συνεχίσουμε. Το επόμενο μικρό στοιχείο... όχι! A, παράξενο! Κάτι λείπει· ένας κρίκος στην αλυσίδα που έχει χαθεί. Αλίμονο στον ντετέκτιβ που λέει: «Είναι τόσο μικρό... δε θα έχει σημασία. Θα το ξεχάσω». Αυτός ο δρόμος οδηγεί στη σύγχυση. Όλα έχουν σημασία. Με τη μέθοδο και τη λογική μπορεί κανείς να επιτύχει τα πάντα. Κάποτε βρήκα ένα στοιχείο, αλλά είχε μήκος τέσσερα πόδια αντί για τέσσερα εκατοστά και κανείς δεν το πίστευε.

Ωστόσο, χωρίς την ψυχολογία είναι βέβαιο ότι θα αποτύχει κανείς. Έχετε πάρει μέρος σε κυνήγι αλεπούς, ναι; Eh bien. Στο κυνήγι, λοιπόν, της αλεπούς χρειάζεται κανείς σκύλους ή λαγωνικά. Δε θα κατεβαίνατε ποτέ από το άλογό σας και θα τρέχατε στο έδαφος, μυρίζοντας με τη μύτη σας και γαβγίζοντας δυνατά, φαντάζομαι. Γιατί, λοιπόν, να γελοιοποιηθώ ξαπλώνοντας κάτω (πιθανότατα σε υγρό γρασίδι) για να μελετήσω υποτιθέμενες πατημασιές και να μαζέψω στάχτη από τσιγάρα, όταν δεν μπορώ να ξεχωρίσω το ένα είδος από το άλλο; Το ίδιο ισχύει με τους αποκαλούμενους ειδικούς. Θυμάμαι τη χειρόγραφη κατάθεση στην υπόθεση Κάβεντις. Ένας συνήγορος παρουσιάζει μια αμφίβολη πραγματογνωμοσύνη από δικαστικό γραφολόγο που ισχυρίζεται ότι υπάρχει ομοιότητα. Η υπεράσπιση παρουσιάζει άλλη πραγματογνωμοσύνη, που βεβαιώνει ότι δεν υπάρχει ομοιότητα. Η γλώσσα που χρησιμοποιούν είναι πολύ τεχνική. Και το αποτέλεσμα; Αυτό που

όλοι γνωρίζαμε εξαρχής. Ο γραφικός χαρακτήρας έμοιαζε πολύ με εκείνον του Τζον Κάβεντις. Και στον νου που ασχολείται με την ψυχολογία γεννάται ένα ερώτημα: «Γιατί;» Επειδή είναι πράγματι δική του; Ή επειδή κάποιος ήθελε να σε κάνει να πιστέψεις ότι είσαι; Απάντησα αυτό το ερώτημα, *mon ami*. Χρησιμοποίησα τα μικρά φαιά κύππαρά μου και το απάντησα σωστά! Τα μικρά στοιχεία είναι σημαντικά. Αλλά είναι το κίνητρο –ο νους πίσω από τα στοιχεία– που επιθυμώ να κατανοήσω.

Στο σαλόνι μου εδώ στο Λονδίνο έχω ένα υπέροχο ομοίωμα λαγωνικού που στολίζει το τζάκι μου. «Τι εξαιρετικό!» θα αναφωνούσατε κι εσείς αν το βλέπατε! Το λαγωνικό το αποκαλώ Ζιρό, από τον νεαρό Γάλλο ντετέκτιβ που μάζευε όλα τα μικροπράγματα που του φαίνονταν πολύ σημαντικά. Όμως ήμουν εγώ, ο Ηρακλής Πουαρό, ο σπουδαίος ντετέκτιβ, που διαλεύκανα τον φόνο, όπως σας έδειξε ο λοχαγός Χέιστινγκς, και όχι εκείνος ο νεαρός. *Quel enfantillage!* Εδώ έχουμε να κάνουμε με ζητήματα ζωής και θανάτου, κι εγώ, ο Ηρακλής Πουαρό, δεν ξεγελιέμαι.

Απάντησα λοιπόν τις ερωτήσεις σας. Μια στιγμή όμως. Ο Ηρακλής Πουαρό δεν κρατά πάντοτε τη μικρή του έκπληξη για το τέλος; Κι έτσι τυχαίνει σε αυτό το γράμμα να μη σας είπα τίποτα. Όλα όσα είπα τα είχε γράψει ο λοχαγός Χέιστινγκς στις ιστορίες που σας έδωσε. Κάθε μικρή λεπτομέρεια βρίσκεται εκεί. Αν εσείς οι Αμερικανοί, με τα μεγαλοπρεπή κτίριά σας, την ξέφρενη ταχύτητα και τον ενθουσιασμό σας, επιθυμείτε να μάθετε για τον Ηρακλή Πουαρό, ας διαβάσετε τις υποθέσεις του με ακρίβεια. Κάθε μικρή λεπτομέρεια που σας είπα, και ακόμη περισσότερες, βρίσκεται σε αυτές τις σελίδες.

Εσείς, κύριε Ντοντ, είστε πιο θαρραλέος από μένα. Δε φοβάστε τη *mal de mer*. Όταν βρεθείτε στο Λονδίνο, δε θα μου κάνετε την τιμή να με επισκεφθείτε και να πιούμε μαζί ένα ποτήρι σέρι ή την πηχτή γλυκιά εκείνη σοκολάτα που συμφωνεί περισσότερο με τα γούστα μου; Ελπίζω να μη σας κούρασα με το εκτενές γράμμα μου. *Place aux vieux*.

Σας ευχαριστώ για την εκτίμηση και σας παρακαλώ να δεχθείτε τα βαθύτατα σέβη μου.

Ηρακλής Πουαρό

* * *

Η παραπάνω επιστολή της Άγκαθα Κρίστι, που απευθύνεται στον τότε εκδότη της στην Αμερική Dodd, Mead & Company πρωτοδημοσιεύτηκε στην επίτομη έκδοση τριών έργων της συγγραφέως (*The Murder of Roger Ackroyd*, *Murder in the Calais Coach*, *Thirteen at Dinner*) που κυκλοφόρησε με τον τίτλο *Hercule Poirot: Master Detective* στη Νέα Υόρκη το 1936.

Στη Μεγάλη Βρετανία το γράμμα δημοσιεύτηκε πρώτη φορά το 2016, στην ειδική συλλεκτική έκδοση *Styles: Hercule Poirot's First and Last Cases* που κυκλοφόρησε από τον HarperCollins Publishers για τα εκατό χρόνια από την κυκλοφορία της πρώτης περιπέτειας του Πουαρό.

Το μυστήριο στον Χορό Μεταμφιεσμένων

Ήταν από καθαρή τύχη που ο φίλος μου ο Ηρακλής Πουαρό, πρώην αρχηγός της βελγικής αστυνομίας, ασχολήθηκε με την υπόθεση Στάιλς. Η επιτυχία του τού έφερε φήμη κι έτσι αποφάσισε να αφοσιωθεί στην επίλυση μυστηριωδών εγκλημάτων. Έχοντας τραυματιστεί στη Μάχη του Σομ και αποστρατευθεί λόγω αναπηρίας, πήγα και έζησα τελικά μαζί του στο Λονδίνο. Επειδή γνωρίζω τις περισσότερες υποθέσεις του από πρώτο χέρι, μου προτάθηκε να επιλέξω κάποιες από τις πλέον ενδιαφέρουσες και να τις καταγράψω. Έτσι, θεωρώ ότι δεν υπάρχει καλύτερος τρόπος να αρχίσω από το παράξενο μπέρδεμα που κίνησε τόσο πολύ το ενδιαφέρον της κοινής γνώμης εκείνης της περιόδου. Αναφέρομαι στο μυστήριο του Χορού Μεταμφιεσμένων.

Παρότι δεν είναι ίσως και τόσο ενδεικτική των ιδιαίτερων μεθόδων του Πουαρό όσο κάποιες από τις πιο άγνωστες υποθέσεις του, ο πολύκροτος χαρακτήρας της, η εμπλοκή πασίγνωστων προσωπικοτήτων και η τρομερή δημοσιότητα που έλαβε στον Τύπο την κάνουν να ξεχωρίζει ως *cause célèbre** και από καιρό θεωρούσα ότι ο κόσμος πρέπει να μάθει τον ρόλο που έπαιξε ο Πουαρό στην επίλυσή της.

* Διάσημη υπόθεση. (Σ.τ.Μ.)

Ήταν ένα όμορφο ανοιξιάτικο πρωινό. Καθόμασταν στο δωμάτιο του Πουαρό. Ο Βραχύσωμος φίλος μου, κομψός και περιποιημένος όπως πάντα, είχε γείρει το κεφάλι του στο πλάι και περνούσε προσεκτικά καινούργια πομάδα στο μουστάκι του. Τον Πουαρό χαρακτήριζε μια αθώα φιλαρέσκεια, που συμβάδιζε με τη γενικότερη αγάπη του για την τάξη και τη μέθοδο. Η εφημερίδα *Ντέιλι Νιούζμονγκερ* που διάβαζα είχε πέσει στο πάτωμα κι εγώ είχα απορροφηθεί στις σκέψεις μου, όταν ξαφνικά η φωνή του Πουαρό με επανέφερε στην πραγματικότητα.

«Τι σκέφτεσαι τόσο έντονα, mon ami;»

«Για να σου πω την αλήθεια», απάντησα, «σκεφτόμουν αυτό το ανεξήγητο περιστατικό στον Επετειακό Χορό Μεταμφιεσμένων που διοργανώθηκε για το τέλος του πολέμου. Όλες οι εφημερίδες γράφουν γι' αυτό», είπα δείχνοντας το φύλλο της εφημερίδας.

«Αλήθεια;»

«Όσο περισσότερα διαβάζεις τόσο πιο μυστηριώδες ακούγεται!» Άρχισα να παίρνω ζεστά το ζήτημα. «Ποιος σκότωσε τον λόρδο Κρόνσο; Ο θάνατος της Κοκό Κόρτνεϊ το ίδιο βράδυ ήταν απλή σύμπτωση; Ήταν ατύχημα; Ή μήπως πήρε σκόπιμα υπερβολική δόση κοκαΐνης;» Έπειτα από μια παύση πρόσθεσα δραματικά: «Αυτά είναι τα ερωτήματα που με απασχολούν».

Ο Πουαρό δε φάνηκε να δείχνει το ίδιο ενδιαφέρον, κάτι που με ενόχλησε κάπως. Απλώς μουρμούρισε κοιτάζοντας το βαζάκι: «Σίγουρα αυτή η νέα πομάδα είναι θαύμα για τα μουστάκια!» Ωστόσο, μετά με κοίταξε και πρόσθεσε βιαστικά: «Αναμφίβολα... και τι απάντηση δίνεις σε αυτά τα ερωτήματα;»

Προτού προλάβω να απαντήσω, η πόρτα άνοιξε και η σπιτονοικοκυρά μάς ανήγγειλε τον επιθεωρητή Τζαπ.

Ο επιθεωρητής της Σκότλαντ Γιαντ ήταν παλιός φίλος μας: τον υποδεχθήκαμε θερμά.

«Α, καλέ μου Τζαπ!» αναφώνησε ο Πουαρό. «Τι σε φέρνει εδώ;»

«Να, μεσιέ Πουαρό», είπε εκείνος και κάθισε χαιρετώντας με

ένα νεύμα, «έχω μια υπόθεση που μου φαίνεται ότι σας ταιριάζει και ήρθα να δω αν θα θέλατε να βάλετε ένα χεράκι».

Ο Πουαρό εκτιμούσε τις ικανότητες του Τζαπ, αν και κατέκρινε την αξιοθρήνητη έλλειψη μεθόδου που τον χαρακτήριζε, όμως προσωπικά θεωρούσα ότι το μεγαλύτερο χάρισμα του επιθεωρητή ήταν η ευγενής τέχνη της εκδούλευσης: να ζητάει εξηγητήσεις κάνοντάς το να φαίνεται σαν να σου κάνει και χάρη!

«Είναι η υπόθεση του Επετειακού Χορού Μεταμφιεσμένων», είπε με πειστικότητα ο Τζαπ. «Ελάτε, σίγουρα θα θέλετε να χώσετε τη μύτη σας».

Ο Πουαρό μου χαμογέλασε.

«Ο φίλος μου ο Χέιστινγκς πάντως σίγουρα θα το ήθελε. Μόλις μιλούσε γι' αυτό, n'est-ce pas, mon ami?»

«Εντάξει, κύριε», είπε περιφρονητικά ο Τζαπ, «θα είστε κι εσείς στην υπόθεση. Σας λέω, είναι προνόμιο να έχετε πληροφορίες εκ των έσω σε μια τέτοια υπόθεση. Ας αρχίσουμε, λοιπόν. Υποθέτω ότι γνωρίζετε τα βασικά της υπόθεσης, μεσιέ Πουαρό».

«Μόνο από τις εφημερίδες... και μερικές φορές η φαντασία των δημοσιογράφων αποδεικνύεται παραπλανητική. Διηγηθείτε μου ολόκληρη την ιστορία».

Ο Τζαπ σταύρωσε αναπαυτικά τα πόδια και άρχισε.

«Όπως όλοι ξέρουν, την προηγούμενη Τρίτη διοργανώθηκε ο μεγαλοπρεπής Επετειακός Χορός Μεταμφιεσμένων. Πλέον αποκαλούν έτσι κάθε χορό της δεκάρας, όμως ο συγκεκριμένος όντως άξιζε τον χαρακτηρισμό. Έγινε στο Κολόσους Χολ και παρευρέθηκε όλο το Λονδίνο... ανάμεσά τους και ο λόρδος Κρόνσο με την παρέα του».

«Το dossier του;» διέκοψε ο Πουαρό. «Η, καλύτερα, το βιοσκόπιό του... όχι... πώς το λέτε... η βιογραφία του;»

«Ο υποκόμης Κρόνσο ήταν πέμπτος υποκόμης, είκοσι πέντε ετών, πλούσιος, άγαμος και μεγάλος θαυμαστής του κόσμου του θεάτρου. Υπήρχαν φήμες ότι ήταν αρραβωνιασμένος με τη δεσποινίδα Κόρντνιϊ, ηθοποιό του θεάτρου Άλμπανι, που ήταν γνω-

στή στους φίλους της ως Κοκό και που, όπως λέγεται, ήταν μια πολύ γοητευτική κοπέλα».

«Ωραία. Continuez!»

«Η παρέα του λόρδου Κρόνσο αποτελούνταν από πέντε άτομα: τον αξιότιμο Γιούστας Μπελτέιν, θείο του, την κυρία Μάλαμπι, όμορφη Αμερικανίδα χήρα, τον Κρις Ντέιβιντσον, νεαρό ηθοποιό, τη σύζυγό του και, φυσικά, τη δεσποινίδα Κοκό Κόρντνεϊ. Ήταν ένα εντυπωσιακό μπαλ μασκέ, όπως ξέρετε, και η παρέα του Κρόνσο αντιπροσώπευε την παλιά ιταλική κωμωδία... ό,τι τέλος πάντων είναι αυτό».

«Την Commedia dell' Arte», μурμουρίσε ο Πουαρό. «Γνωρίζω».

«Τέλος πάντων, οι στολές ήταν αντιγραφή από ένα σετ πορσελάνινες φιγούρες, μέρος της συλλογής του Γιούστας Μπελτέιν. Ο λόρδος Κρόνσο ήταν ντυμένος Αρλεκίνος· ο Μπελτέιν Πουλτσινέλο· η κυρία Μάλαμπι ντύθηκε Πουλτσινέλα· οι Ντέιβιντσον Πιερότος και Πιερέτα· η δεσποινίς Κόρντνεϊ ήταν, φυσικά, η Κολομπίνα. Από νωρίς στη βραδιά φάνηκε ότι κάτι δεν πήγαινε καλά. Ο λόρδος Κρόνσο ήταν κακόκεφος και είχε παράξενη συμπεριφορά. Όταν η παρέα συναντήθηκε για να δειπνήσει σε μια μικρή αίθουσα που είχε κλείσει εκ των προτέρων ο οικοδεσπότης, όλοι παρατήρησαν ότι αυτός και η δεσποινίς Κόρντνεϊ δε μιλούσαν πια. Εκείνη φαινόταν κλαμένη και στα όρια της υστερίας. Το γεύμα ήταν αμήχανο και, όταν έφυγαν όλοι από την αίθουσα, εκείνη γύρισε στον Κρις Ντέιβιντσον και του ζήτησε δυνατά να την πάει σπίτι... είχε, όπως είπε, βαρεθεί τον χορό. Ο νεαρός ηθοποιός δίστασε, κοίταξε τον λόρδο Κρόνσο και τελικά πήρε και τους δυο τους παράμερα στην αίθουσα δείπνου.

»Όμως όλες οι προσπάθειές του να τους συμφιλιώσει αποδείχθηκαν μάταιες και έτσι κάλεσε ένα ταξί και συνόδευσε τη δεσποινίδα Κόρντνεϊ, η οποία τώρα έκλαιγε στο διαμέρισμά της. Παρότι ήταν πολύ αναστατωμένη, δεν του εκμυστηρεύτηκε τι είχε συμβεί, απλώς έλεγε ξανά και ξανά ότι θα έκανε... τον παλιο-Κρόντς να το

μετανιώσει! Αυτό είναι και το μόνο στοιχείο που έχουμε ότι ο θάνατός της μπορεί να μην ήταν τυχαίος, όμως, φυσικά, δεν αρκεί. Όταν πια ο Ντέιβιντσον κατάφερε και την ηρέμησε κάπως, ήταν πολύ αργά για να επιστρέψουν στο Κολόσους Χολ κι έτσι εκείνος πήγε κατευθείαν στο διαμέρισμά του στο Τσέλσι, όπου, έπειτα από λίγο, έφτασε και η σύζυγός του φέρνοντας τα δυσάρεστα νέα της τρομερής τραγωδίας που έλαβε χώρα μετά την αναχώρησή του.

»Φαίνεται ότι ο λόρδος Κρόνσο γινόταν όλο και πιο κακόκεφος όσο προχωρούσε η ώρα. Έμεινε μακριά από την παρέα του και δεν τον είδαν σχεδόν καθόλου όλη την υπόλοιπη βραδιά. Ήταν γύρω στη μία και μισή προ μεσημβρίας, λίγο πριν από την τελευταία καντρίλια κατά την οποία θα έβγαζαν όλοι τις μάσκες τους, όταν ο αστυνόμος Ντίγκμπι, ένας συνάδελφος αστυνομικός που γνώριζε τι στολή φορούσε, τον είδε να στέκεται σε ένα θεωρείο και να κοιτάζει τη σκηνή.

»*Ε, Κροντς! φώναξε. Κατέβα κάτω και γίνε πιο κοινωνικός! Τι τριγυρνάς εκεί πάνω μόνος σου σαν τον κούκο; Έλα, ακολουθούν πολλά ευτράπελα.*

»*Εντάξει!* απάντησε ο Κρόνσο. *Περίμενέ με εκεί γιατί αλλιώς δε θα σε βρω ποτέ μέσα στον κόσμο.*

»Και καθώς του μιλούσε, γύρισε και έφυγε από το θεωρείο. Ο αστυνόμος Ντίγκμπι, που ήταν με την κυρία Ντέιβιντσον, περίμενε. Πέρασαν αρκετά λεπτά, όμως ο λόρδος Κρόνσο δεν εμφανίστηκε. Τελικά ο Ντίγκμπι έχασε την υπομονή του.

»*Τι φαντάζεται, ότι θα τον περιμένουμε όλο το βράδυ;* φώναξε.

»Τότε εμφανίστηκε η κυρία Μάλαμπι και της εξήγησαν την κατάσταση.

»*Αλήθεια,* αναφώνησε ζωνηρά η όμορφη χήρα, *είναι σαν ζαλισμένο κοτόπουλο απόψε. Πάμε αμέσως να τον ξετρυπώσουμε.*

»Άρχισαν να τον ψάχνουν, αλλά οι προσπάθειές τους αποδείχθηκαν άκαρπες, μέχρι που η κυρία Μάλαμπι σκέφτηκε ότι ίσως τον έβρισκαν στην αίθουσα όπου είχαν δειπνήσει πριν από περίπου μία ώρα. Πήγαν και τι να δουν! Ο Αρλεκίνος ήταν όντως εκεί,

αλλά σωριασμένος στο πάτωμα, με ένα μαχαίρι σερβίτσιου καρφωμένο στην καρδιά!»

Ο Τζαπ έκανε μια παύση, ο Πουαρό έγνεψε και ως ειδικός είπε με ικανοποίηση: «Ενδιαφέρον! Και δεν είχαν ιδέα ποιος μπορεί να ήταν ο δράστης; Μα και πώς θα μπορούσαν να είχαν!»

«Λοιπόν», συνέχισε ο επιθεωρητής, «τα υπόλοιπα τα γνωρίζετε. Η τραγωδία ήταν διπλή. Την επόμενη μέρα ήταν σε όλα τα πρωτοσέλιδα των εφημερίδων μαζί με μια σύντομη δήλωση ότι η δεσποινίς Κόρντνεϊ, η δημοφιλής ηθοποιός, βρέθηκε νεκρή στο κρεβάτι της και ότι ο θάνατός της οφειλόταν σε υπερβολική δόση κοκαΐνης. Τώρα, ήταν ατύχημα ή αυτοκτονία; Η υπηρέτριά της, που κλήθηκε να καταθέσει, παραδέχθηκε ότι η κυρία Κόρντνεϊ έκανε χρήση ναρκωτικών ουσιών κι έτσι ο θάνατός της θεωρήθηκε τυχαίος. Παρ' όλα αυτά δεν μπορούμε να αποκλείσουμε την πιθανότητα της αυτοκτονίας. Ο θάνατός της ήταν ιδιαίτερα ατυχής, αφού πλέον δεν μπορούμε να μάθουμε την αιτία του καβγά που είχε με τον λόρδο Κρόνσο το προηγούμενο βράδυ. Παρεμπιπτόντως, στο πτώμα του Κρόνσο βρέθηκε ένα μικρό εμαγιέ κουτί. Πάνω του ήταν γραμμένο το όνομα *Κοκό* με διαμάντια και ήταν μισογεμάτο κοκαΐνη. Η υπηρέτριά της το αναγνώρισε και είπε ότι ανήκε στην κυρία Κόρντνεϊ, που το κουβαλούσε μαζί της παντού, αφού περιείχε το ναρκωτικό στο οποίο είχε αρχίσει να υποδουλώνεται.»

«Ο λόρδος Κρόνσο ήταν κι αυτός εθισμένος στην κοκαΐνη;»

«Τουναντίον. Είχε ιδιαίτερα αυστηρές απόψεις στο θέμα των ναρκωτικών.»

Ο Πουαρό έγνεψε σκεφτικός.

«Μα αφού το κουτί ήταν στην κατοχή του, ήξερε ότι η κυρία Κόρντνεϊ έπαιρνε κοκαΐνη. Αυτό λέει πολλά, έτσι δεν είναι, καλέ μου Τζαπ;»

«Ε... ναι!» απάντησε ο Τζαπ αρκετά αόριστα.

Χαμογέλασα.

«Λοιπόν», είπε ο Τζαπ, «αυτή είναι η υπόθεση. Πώς σας φαίνεται;»

«Δε βρήκατε κανένα άλλο στοιχείο πέρα από αυτά που έχουν αναφερθεί;»

«Ναι, βρήκαμε αυτό». Ο Τζαπ έβγαλε ένα μικρό αντικείμενο από την τσέπη του και το έδωσε στον Πουαρό. Ήταν ένα μικρό πον-πον από μετάξι στο χρώμα του σμαραγδιού, με μερικές ξηλωμένες κλωστές που κρέμονταν σαν κάποιος να το είχε τραβήξει βίαια.

«Το βρήκαμε στο χέρι του νεκρού· το έσφιγγε δυνατά», εξήγησε ο επιθεωρητής.

Ο Πουαρό τού το επέστρεψε χωρίς να πει τίποτα. «Ο λόρδος Κρόνσο είχε εκθρούς;» ρώτησε.

«Απ' ό,τι λένε, όχι. Φαίνεται ότι ήταν ιδιαίτερα δημοφιλής νεαρός».

«Ποιος ωφελείται από τον θάνατό του;»

«Ο θεός του, ο αξιότιμος Γιούστας Μπελτέιν, κληρονομεί τον τίτλο και την περιουσία του. Υπάρχουν άλλα δύο ύποπτα στοιχεία εναντίον του. Αρκετοί λένε ότι άκουσαν έναν έντονο διαπληκτισμό στη μικρή αίθουσα του δείπνου και ότι ένας από τους εμπλεκόμενους ήταν ο Γιούστας Μπελτέιν. Βλέπετε, το γεγονός ότι ο δράστης άρπαξε το μαχαίρι από το τραπέζι συμφωνεί με το ότι ο φόνος έγινε εν βρασμώ πάνω στην αψιμαχία».

«Τι υποστηρίζει ο ίδιος ο κύριος Μπελτέιν για το συμβάν;»

«Λέει ότι ένας από τους σερβιτόρους ήταν πιωμένος και ότι τον κατσάδιαζε. Επίσης, ότι αυτό έγινε γύρω στη μία και όχι στη μιάμιση. Βλέπετε, η μαρτυρία του αστυνόμου Ντίγκμπι καθορίζει την ώρα με μεγάλη ακρίβεια. Από την ώρα που μίλησε με τον Κρόνσο ως τη στιγμή που βρήκαν το πτώμα του πέρασαν μόλις δέκα λεπτά».

«Και υποθέτω ότι ο κύριος Μπελτέιν ως Πουλτσινέλο φορούσε καμπούρα και τραχηλιά;»

«Δεν ξέρω τις λεπτομέρειες των στολών», είπε ο Τζαπ κοιτάζοντας με περιέργεια τον Πουαρό. «Και, τέλος πάντων, δε βλέπω τι σχέση μπορεί να έχει αυτό...»

«Όχι;» Στο χαμόγελο του Πουαρό υπήρχε ένα ίχνος ειρωνείας.

Συνέχισε μιλώντας σιγανά και τα μάτια του είχαν εκείνη την πρασινωπή λάμψη που είχα μάθει να αναγνωρίζω πολύ καλά. «Στη μικρή εκείνη αίθουσα του δείπνου υπήρχε κουρτίνα, έτσι δεν είναι;»

«Ναι, αλλά...»

«Με αρκετό χώρο από πίσω της για να κρυφτεί άνθρωπος;»

«Ναι... υπάρχει πράγματι μια μικρή κόγχη, αλλά πού το ξέρατε... δεν έχετε πάει εκεί, μεσιέ Πουαρό, έτσι δεν είναι;»

«Όχι, αγαπητέ μου Τζαπ, την κουρτίνα την έβγαλα από το μυαλό μου. Χωρίς αυτή, όλο αυτό το δράμα δεν είναι λογικό. Και κανείς πρέπει πάντοτε να είναι λογικός. Όμως πες μου, δε φώναξαν γιατρό;»

«Φυσικά, αμέσως. Αλλά δε γινόταν τίποτα. Ο θάνατος πρέπει να ήταν ακαριαίος».

Ο Πουαρό έγνεψε ανυπόμονα.

«Ναι, ναι, κατάλαβα. Ο γιατρός αυτός κατέθεσε στην προανάκριση;»

«Ναι».

«Ανέφερε κάποιο ασυνήθιστο σύμπτωμα... δεν υπήρχε κάτι στην όψη του πτώματος που του φάνηκε αφύσικο;»

Ο Τζαπ κοίταξε επίμονα τον μικροκαμωμένο φίλο μου.

«Μάλιστα, μεσιέ Πουαρό. Δεν ξέρω πού θέλετε να καταλήξετε, αλλά ανέφερε ότι τα άκρα παρουσίαζαν μια δυσκαμψία που δεν μπορούσε να δικαιολογήσει».

«Αχά!» αναφώνησε ο Πουαρό. «Αχά! Mon Dieu! Τζαπ, αυτό γεννά απορίες, έτσι δεν είναι;»

Είδα ότι του Τζαπ δεν του είχε γεννηθεί απολύτως καμία απορία.

«Αν σκέφτεστε δηλητήριο, μεσιέ, ποιος θα δηλητηρίαζε κάποιον και ύστερα θα τον μαχαίρωνε;»

«Πράγματι, θα ήταν γελοίο», συμφώνησε ατάραχα ο Πουαρό.

«Υπάρχει κάτι που θέλετε να δείτε, μεσιέ; Αν θέλετε να ερευνήσετε την αίθουσα όπου βρέθηκε το πτώμα...»

Ο Πουαρό κούνησε το χέρι του.

«Καθόλου. Μου είπες ήδη το μόνο πράγμα που με ενδιαφέ-

ρει: τις απόψεις του λόρδου Κρόνσο για τη χρήση ναρκωτικών».

«Δηλαδή δε θέλετε να δείτε τίποτα;»

«Ένα πράγμα μόνο».

«Τι;»

«Τις φιγούρες από τις οποίες αντέγραψαν τις ενδυμασίες».

Ο Τζαπ ξαφνιάστηκε.

«Λοιπόν, έχετε πολλή πλάκα!»

«Μπορείς να το κανονίσεις;»

«Ελάτε από την Μπέρκλεϊ Σκουέαρ τώρα, αν θέλετε. Ο κύριος Μπελτέιν... ή ο λόρδος Μπελτέιν όπως θα έπρεπε να τον αποκαλώ πλέον... δε θα φέρει αντίρρηση».

Πήραμε αμέσως ταξί. Ο νεοανακρυχθείς λόρδος Κρόνσο δεν ήταν στο σπίτι, όμως έπειτα από αίτημα του Τζαπ μάς συνόδευσαν στην αίθουσα με τις πορσελάνες, όπου φυλάσσονταν τα πιο εκλεκτά κομμάτια της συλλογής. Ο Τζαπ κοιτούσε απελπισμένα γύρω του.

«Δε βλέπω πώς μπορείτε να βρείτε τις φιγούρες που θέλετε, μεσιέ».

Όμως ο Πουαρό είχε ήδη τραβήξει μια καρέκλα μπροστά στο πλαίσιο του τζακιού και είχε ανέβει πάνω της σαν αίλουρος. Πάνω από τον καθρέφτη, μόνες τους, σε ένα μικρό ράφι, ήταν έξι πορσελάνινες φιγούρες. Ο Πουαρό τις εξέτασε σχολαστικά, σχολιάζοντας ταυτόχρονα.

«Les voilà! Η παλιά Ιταλική Κωμωδία. Τρία ζευγάρια! Ο Αρλεκίνος και η Κολομπίνα, ο Πιερότος και η Πιερέτα... πολύ κομποί στα λευκά και τα πράσινα... και ο Πουλτσινέλο με την Πουλτσινέλα του σε μοβ και κίτρινο. Πολύ περίτεχνη η στολή του Πουλτσινέλο... τραχηλιά και φίλιες, καμπούρα, ψηλό καπέλο. Όπως το περίμενα, πολύ περίτεχνο».

Έβαλε ξανά προσεκτικά τις φιγούρες στη θέση τους και πήδηξε από την καρέκλα.

Ο Τζαπ δε φαινόταν ικανοποιημένος, όμως, βλέποντας ότι ο

Πουαρό δεν είχε καμία πρόθεση να εξηγήσει οτιδήποτε, είχε πάρει την πιο ευχάριστη έκφραση που μπορούσε. Ενώ ετοιμαζόμασταν να φύγουμε, κατέφτασε ο κύριος του σπιτιού και ο Τζαπ έκανε τις απαραίτητες συστάσεις.

Ο έκτος υποκόμης Κρόνσο ήταν γύρω στα πενήντα, με ευγενείς τρόπους και όμορφο πρόσωπο που μαρτυρούσε τον έκλυτο βίο του. Ήταν ένας γερο-έκφυλος που φερόταν με μια πομπώδη, νωθρή σπουδαιοφάνεια. Τον αντιπάθησα σχεδόν αμέσως. Μας χαιρέτησε αρκετά καταδεκτικά, λέγοντας ότι είχε ακούσει σπουδαία λόγια για τις ικανότητες του Πουαρό, και θέλησε να μας βοηθήσει με κάθε τρόπο.

«Η αστυνομία κάνει ό,τι μπορεί, το γνωρίζω», είπε ο Πουαρό.

«Όμως πολύ φοβάμαι ότι το μυστήριο του θανάτου του ανιψιού μου δε θα λυθεί ποτέ. Η υπόθεση φαντάζει εντελώς αινιγματική».

Ο Πουαρό τον παρακολουθούσε με προσοχή. «Ο ανιψιός σας δεν είχε εχθρούς, απ' όσο γνωρίζετε;»

«Κανέναν απολύτως. Γι' αυτό είμαι βέβαιος». Έπειτα από μια σύντομη παύση συνέχισε: «Αν θέλετε να κάνετε κάποιες ερωτήσεις...»

«Μόνο μία». Η φωνή του Πουαρό ήταν σοβαρή. «Οι ενδυμασίες... αντιγράφηκαν επακριβώς από τα αγαλματίδια;»

«Μέχρι την τελευταία λεπτομέρεια».

«Ευχαριστώ, λόρδε μου». Μόνο αυτό ήθελα να επιβεβαιώσω. Καλημέρα σας».

«Τι κάνουμε τώρα;» ρώτησε ο Τζαπ ενώ περπατούσαμε βιαστικά στον δρόμο. «Πρέπει να δώσω αναφορά στη Σκότλαντ Γιαρντ, ξέρετε».

«Bien! Δε σας κρατάω. Έχω ακόμη ένα μικρό ζήτημα να φροντίσω και ύστερα...»

«Ναι;»

«Η υπόθεση θα έχει λυθεί».

«Τι; Δεν το εννοείτε! Ξέρετε ποιος σκότωσε τον λόρδο Κρόνσο;»

«Parfaitement».

«Ποιος ήταν; Ο Γιούστας Μπελτέιν;»

«Αχ, mon ami, ξέρεις τη μικρή αδυναμία μου! Θέλω πάντοτε να κρατώ τα νήματα στα χέρια μου ως την τελευταία στιγμή. Αλλά μη φοβάσαι. Θα τα αποκαλύψω όλα όταν έρθει η ώρα. Δε θέλω να πάρω τα εύσημα... η υπόθεση θα είναι δική σου, υπό τον όρο να με αφήσεις να χειριστώ τη λύση με τον τρόπο μου».

«Εντάξει λοιπόν», είπε ο Τζαπ. «Αν βέβαια φτάσουμε ποτέ στη λύση! Αλλά βλέπω πως δεν πρόκειται να πείτε κουβέντα, έτσι δεν είναι;» Ο Πουαρό χαμογέλασε. «Αντίο, λοιπόν. Φεύγω για τη Σκότλαντ Γιארντ».

Ξεμάκρυνε στον δρόμο και ο Πουαρό σταμάτησε ένα περαστικό ταξί.

«Πού πηγαίνουμε;» ρώτησα με έντονη περιέργεια.

«Στο Τσέλσι να επισκεφτούμε τους Ντέιβιντσον».

Έδωσε τη διεύθυνση στον οδηγό.

«Πώς σου φάνηκε ο νέος λόρδος Κρόνσο;» ρώτησα.

«Τι λέει ο καλός μου φίλος, ο Χέιστινγκς;»

«Δεν τον εμπιστεύομαι καθόλου».

«Πιστεύεις ότι είναι ο κακός θείος των παραμυθιών, ε;»

«Εσύ όχι;»

«Εγώ νομίζω ότι ήταν πολύ φιλικός μαζί μας», απάντησε επιφυλακτικά ο Πουαρό.

«Επειδή είχε τους λόγους του!»

Ο Πουαρό με κοίταξε, κούνησε απογοητευμένος το κεφάλι και μουρμούρισε κάτι που ακούστηκε σαν *Καμία μέθοδος*.

Οι Ντέιβιντσον ζούσαν στον τρίτο όροφο ενός συγκροτήματος πολυτελών διαμερισμάτων. Ο κύριος Ντέιβιντσον έλειπε, όμως ήταν στο σπίτι η κυρία Ντέιβιντσον. Μας συνόδευσαν σε ένα μακρόστενο, χαμηλοτάβανο δωμάτιο με φανταχτερές ανατολίτικες ταπισερί. Ο αέρας ήταν βαρύς και νοτερός, και μια μυρωδιά θυμιάματος κάλυπτε τα πάντα. Η κυρία Ντέιβιντσον ήρθε να μας υποδεχθεί σχεδόν αμέσως. Ήταν ένα μικροκαμωμένο, όμορφο πλάσμα, με

μια εύθραυστη όψη που θα ήταν συγκινητική και ελκυστική, αν τα ανοιχτόχρωμα γαλανά μάτια της δεν εξέπεμπαν μια πονηρή, υπολογιστική λάμψη.

Ο Πουαρό εξήγησε πώς εμπλεκόμασταν στην υπόθεση κι εκείνη κούνησε λυπημένη το κεφάλι.

«Ο καημένος ο Κροντς... και η καημένη η Κοκό! Τη συμπαθούσαμε και οι δυο πολύ και ο θάνατός της μας προκάλεσε τρομερή θλίψη. Τι θέλετε να με ρωτήσετε; Είναι ανάγκη να διηγηθώ ξανά όλα όσα συνέβησαν την τρομερή εκείνη βραδιά;»

«Αχ, μαντάμ, πιστέψτε με, δε θέλω να σας αναστατώσω χωρίς λόγο. Ο επιθεωρητής Τζαπ μού είπε όλα όσα έπρεπε. Απλώς θέλω να δω τη στολή που φορέσατε εκείνο το βράδυ στον χορό».

Η κυρία Ντέιβιντσον φάνηκε να ξαφνιάζεται.

«Καταλαβαίνετε, μαντάμ», συνέχισε μαλακά ο Πουαρό, «ότι χρησιμοποιώ πάντοτε το σύστημα της χώρας μου. Εκεί πάντα κάνομε... αναπαράσταση του εγκλήματος. Υπάρχει περίπτωση να κάνω πραγματική representation, οπότε, καταλαβαίνετε, οι αμφιέσεις θα είναι σημαντικές».

Η κυρία Ντέιβιντσον φαινόταν να βρίσκεται ακόμη σε αμφιβολία.

«Έχω ακούσει για αναπαραστάσεις εγκλημάτων, φυσικά», είπε. «Αλλά δεν ήξερα ότι είστε τόσο σχολαστικοί με τις λεπτομέρειες. Πάω να φέρω τη στολή».

Έφυγε από το δωμάτιο και γύρισε σχεδόν αμέσως με μια ντελικάτη αμφίεση από λευκό και πράσινο σατέν. Ο Πουαρό την πήρε, την εξέτασε και της την επέστρεψε με μια υπόκλιση.

«Σας ευχαριστώ, μαντάμ! Βλέπω, είχατε την ατυχία να χάσετε ένα από τα πράσινα πον-πον σας, αυτό του ώμου, εδώ».

«Ναι, μου ξηλώθηκε στον χορό. Το μάζεψα και το έδωσα στον καημένο τον λόρδο Κρόνσο να μου το φυλάξει».

«Μετά το δείπνο έγινε αυτό;»

«Ναι».

«Ενδεχομένως όχι πολλή ώρα πριν από την τραγωδία...»

Ένα αμυδρό αίσθημα ανησυχίας απλώθηκε στα ανοιχτόχρωμα μάτια της κυρίας Ντέιβιντσον.

«Α, όχι... πολύ πιο πριν. Βασικά, λίγο μετά το δείπνο», απάντησε γρήγορα.

«Κατάλαβα. Ορίστε, τελειώσαμε. Δε θα σας ενοχλήσω άλλο. Καλημέρα, μαντάμ!»

«Λοιπόν», είπα καθώς βγήκαμε από το κτίριο, «αυτό εξηγεί το μυστήριο του πράσινου πον-πον».

«Αναρωτιέμαι».

«Γιατί; Τι εννοείς;»

«Με είδες να ξεετάζω τη στολή, Χέιστινγκς;»

«Ναι. Και;»

«Eh bien, το πον-πον που έλειπε δεν ξηλώθηκε, όπως είπε η κυρία. Αντιθέτως, κόπηκε, φίλε μου, με ψαλίδι. Τα νήματα είχαν όλα το ίδιο μήκος».

«Θεέ μου!» αναφώνησα. «Όσο πάει αυτή η υπόθεση γίνεται όλο και πιο μπερδεμένη».

«Τουναντίον», απάντησε ατάραχα ο Πουαρό, «γίνεται όλο και πιο απλή».

«Πουαρό», είπα, «θα σε δολοφονήσω κάποια μέρα! Η συνήθειά σου να βρίσκεις τα πάντα απλούστατα είναι άκρως εκνευριστική!»

«Μα, όταν σου τα εξηγώ, μπα αμι, δεν είναι πάντοτε όλα απλούστατα;»

«Ναι. Και αυτό είναι το εκνευριστικό! Τότε πιστεύω ότι θα μπορούσα να το είχα σκεφτεί κι εγώ».

«Και θα μπορούσες, Χέιστινγκς, θα μπορούσες. Αν έκανες τον κόπο να οργανώσεις τις ιδέες σου! Χωρίς μέθοδο...»

«Εντάξει, εντάξει», είπα βιαστικά, ξέροντας πολύ καλά πόσο φλύαρος γινόταν ο Πουαρό όταν άρχιζε να μιλάει για το αγαπημένο του θέμα. «Πες μου, τι θα κάνουμε τώρα; Όντως θα κάνεις αναπαράσταση του εγκλήματος;»

«Όχι ακριβώς. Ας πούμε καλύτερα ότι η παράσταση τελείωσε, αλλά προτείνω να προσθέσουμε μια... αρλεκινωδία».

Ο Πουαρό είχε ορίσει ως ημέρα της μυστηριώδους παράστασης την επόμενη Τρίτη. Οι προετοιμασίες μου κίνησαν το ενδιαφέρον. Ένα λευκό παραβάν στήθηκε στη μια πλευρά του δωματίου, με βαριές κουρτίνες αριστερά και δεξιά του. Ύστερα κατέφθασε ένας άνδρας με τον εξοπλισμό φωτισμού και τελικά μια ομάδα ηθοποιών, οι οποίοι εξαφανίστηκαν στο υπνοδωμάτιο του Πουαρό, που είχε μετατραπεί σε προσωρινό καμαρίνι.

Λίγο μετά τις οκτώ έφτασε ο Τζαπ, όχι και πολύ πρόσχαρος. Απ' ό,τι κατάλαβα, ο επιθεωρητής δεν ενέκρινε το σχέδιο του Πουαρό.

«Λίγο μελοδραματικό, όπως όλες οι ιδέες του. Αλλά, εν προκειμένω, δε βλάπτει και, απ' ό,τι λέει, μπορεί να μας βγάλει από μεγάλο κόπο. Χειρίστηκε πολύ έξυπνα την υπόθεση. Φυσικά κι εγώ την ίδια κατεύθυνση ακολουθούσα...» –ενστικτωδώς αντιλήφθηκα ότι ο Τζαπ διαστρέβλωνε λίγο την αλήθεια στο συγκεκριμένο σημείο– «αλλά του υποσχέθηκα ότι θα τον άφηνα να το χειριστεί με τον δικό του τρόπο. Α! Ορίστε και το κοινό».

Πρώτος έφτασε ο λόρδος που συνόδευε την κυρία Μάλαμπι, την οποία δεν είχα ξαναδεί μέχρι τότε. Ήταν μια όμορφη μελαχρινή γυναίκα, που έμοιαζε κάπως νευρική. Ακολούθησαν οι Ντέιβιντσον. Και τον Κρις Ντέιβιντσον τον έβλεπα πρώτη φορά. Ήταν αρκετά όμορφος, με κάπως φανταχτερά ρούχα, ψηλός, μελαχρινός και είχε την αβίαστη χάρη του ηθοποιού.

Ο Πουαρό τούς είχε κρατήσει θέσεις μπροστά από το παραβάν που φωτιζόταν από έναν δυνατό προβολέα. Έσβησε τα υπόλοιπα φώτα και όλο το δωμάτιο σκοτεινίασε, εκτός από το παραβάν. Η φωνή του αντήχησε στο σκοτάδι.

«Κυρίες και κύριοι, μερικές εξηγήσεις. Έξι φιγούρες θα περάσουν με τη σειρά από τη σκηνή. Σας είναι γνωστές. Ο Πιερότος και η Πιερέτα· ο Πουλτσινέλο ο παλιάτσος και η κομψή Πουλτσινέλα· η πανέμορφη Κολομπίνα, που χορεύει ανάλαφρα, και ο Αρλεκίνος, το ξωτικό, αόρατο στα μάτια των ανθρώπων!»

Με αυτά τα εισαγωγικά λόγια, η παράσταση άρχισε. Με τη σειρά,

κάθε φιγούρα που είχε αναφέρει ο Πουαρό εμφανιζόταν μπροστά στο παραβάν, στεκόταν για μια στιγμή και ύστερα εξαφανιζόταν. Τα φώτα άναψαν και οι θεατές αναστέναξαν με ανακούφιση. Όλοι ήταν νευρικοί, δίχως να ξέρουν τι ακριβώς φοβούνταν. Προσωπικά, μου φάνηκε ότι η διαδικασία δεν είχε το αναμενόμενο αποτέλεσμα. Αν ο δολοφόνος ήταν ανάμεσά μας και ο Πουαρό περίμενε ότι θα λύγιζε στη θέα και μόνο μιας οικείας φιγούρας, το τέχνασμά του είχε αποτύχει παταγωδώς – όπως ήταν σχεδόν αναμενόμενο. Ωστόσο, ο Πουαρό έμοιαζε εντελώς ατάραχος. Έκανε ένα βήμα μπροστά, χαμογελώντας πλατιά.

«Τώρα, κυρίες και κύριοι, θα είχατε την καλοσύνη να μου πείτε ένας ένας τι ήταν αυτό που μόλις είδαμε; Θα αρχίσετε εσείς, λόρδε μου;»

Ο λόρδος φάνηκε να σαστίζει. «Πολύ φοβάμαι πως δεν καταλαβαίνω».

«Απλώς πείτε μου τι είδαμε».

«Ε... εγώ... λοιπόν, θα έλεγα ότι είδαμε έξι φιγούρες να περνούν μπροστά από το παραβάν ντυμένες όπως οι χαρακτήρες της παλιάς Ιταλικής Κωμωδίας ή... ε... όπως εμείς το βράδυ του χορού».

«Μη σας απασχολεί η βραδιά του χορού, λόρδε μου», διέκοψε ο Πουαρό. «Το πρώτο μέρος της απάντησής σας ήταν αυτό που ήθελα. Μαντάμ, συμφωνείτε με τον λόρδο Κρόνσο;»

Καθώς μιλούσε, γύρισε στην κυρία Μάλαμπι.

«Ε... ναι, φυσικά».

«Συμφωνείτε ότι είδαμε έξι φιγούρες που αντιπροσωπεύουν τους χαρακτήρες της Ιταλικής Κωμωδίας;»

«Βεβαίως».

«Μεσιέ Ντέιβιντσον; Κι εσείς;»

«Μάλιστα».

«Μαντάμ;»

«Μάλιστα».

«Χέιστινγκς; Τζαπ; Ναι; Συμφωνείτε όλοι;»

Μας κοίταξε με τη σειρά· το πρόσωπό του χλόμιασε και τα μάτια του ήταν πράσινα σαν γάτας.

«Παρ’ όλα αυτά... κάνετε όλοι λάθος! Τα μάτια σας σάς ξεγέλασαν... όπως σας ξεγέλασαν και τη βραδιά του χορού. Όταν βλέπουμε κάτι με τα ίδια μας τα μάτια, όπως λένε, δε σημαίνει ότι είναι πάντοτε αλήθεια. Πρέπει κανείς να βλέπει με τα μάτια του νου· πρέπει να χρησιμοποιεί τα μικρά, φαιά κύτταρα! Μάθετε, λοιπόν, ότι απόψε, όπως και τη βραδιά του χορού, δεν είδατε έξι, είδατε πέντε φιγούρες! Ιδού!»

Τα φώτα έσβησαν ξανά. Μια φιγούρα ξεπρόβαλε μπροστά στο παραβάν – ο Πιερότος!

«Ποιος είναι αυτός;» ρώτησε ο Πουαρό. «Είναι ο Πιερότος;»

«Ναι!» φωνάξαμε όλοι.

«Ξανακοιτάξτε!»

Με μια γρήγορη κίνηση ο άνδρας πέταξε από πάνω του τη ριχτή στολή του Πιερότου και στον προβολέα στεκόταν ο φανταχτερός Αρλεκίνος! Ταυτόχρονα ακούστηκε μια φωνή και μια καρέκλα αναποδογύρισε.

«Να σε πάρει!» γρύλισε ο Ντέιβιντσον. «Να σε πάρει! Πώς το κατάλαβες;»

Ύστερα ακούστηκαν το κροτάλισμα των χειροπεδών και η ήρεμη, δυναμική φωνή του Τζαπ. «Σε συλλαμβάνω, Κρίστοφερ Ντέιβιντσον, με την κατηγορία της δολοφονίας του υποκόμη Κρόνσο. Ό,τι πεις θα χρησιμοποιηθεί ως στοιχείο εναντίον σου».

*Μα, όταν σου εξηγήω, μπα αμί,
δεν είναι πάντοτε όλα απλούστατα;*

Πώς ακριβώς έγινε διάσημος ο Ηρακλής Πουαρό; Ο φίλος του, ο Άρθουρ Χέιστινγκς, αφηγείται δεκαοκτώ από τις υποθέσεις που έλυσε στα πρώτα χρόνια της καριέρας του και λίγο λίγο έχτισαν τη φήμη του.

Είναι υποθέσεις κάθε είδους, από μικροκλοπές και ληστείες μέχρι απαγωγές και φόννοι, και ο Πουαρό τις λύνει πάντα με τον τρόπο που προτιμά: όχι τρέχοντας πίσω από αποδεικτικά στοιχεία, αλλά βάζοντας το μυαλό του –«τα μικρά φαιά κύτταρα», όπως λέει ο ίδιος– να δουλέψει.

Δεκαοκτώ ιστορίες, δεκαοκτώ μυστήρια που αποδεικνύουν ότι ο μικροκαμωμένος Βέλγος με το πάντα περιποιημένο μουστάκι είχε δίκιο να συστήνεται ως ο καλύτερος ντετέκτιβ στον κόσμο...

2 ΔΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-3003-4

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 22551

Γ Ι Α Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ Μ Ε Α Π Α Ι Τ Η Σ Ε Ι Σ